

Karádi Márton

A tárgyak új élete

*Azt hiszem, elmentél. Tulajdonképpen nem bánom.
El akarom hitetni magammal,
hogy a mozdulatok okozzák a függőséget,
mint néhány dohányosnál,
nem is olyan képtelenség, ha belegondolunk,
olvastam egyszer egy enyhén autista fiúról,
aki készítettett magának egy széket, aminek a karfái ölelő
karokat mintáztak,
naponta háromszor belefeküdt, és ettől jól érezte magát.*

*Úgy néz ki, mindent elvittél.
Mosás után vettem észre, hogy a fél pár
piros zoknid itt maradt, fehér ingeim közé keveredett,
darabonként szedegetem ki a rózsaszín foltos ruhadarabokat,
felveszem az egyiket, és az utcára érve megállapítom,
éppen úgy nézek ki, mint akit most lóttek mellkason.*

A ragaszkodás fokozatai

*Az egyik nagyapám sváb volt.
Soha nem beszélt arról,
hogy a rendszer elvette
több hektár földjét, hatalmas gyárait,
gyönyörű limuzinját.
Amikor meglátogattuk,
mindig azt mondta, nem tudunk semmit,
és követelte, soroljuk fel németül
az autó alkatrészeit –
ha nem jutott eszünkbe valamelyik,
egy letört ablaktörlővel ránk csapott,
ez volt egyetlen dolog,
amit a régi autójából megtarthatott.*

Költözés

*Mondhatnám azt is, hogy én sem akartam igazán,
akkor már rég nem szerettelek,
csak a jól bevált dolgokhoz ragaszkodtam,
megnyugtató, hogy tudom, hol tartod a kötszereket és a sót,
és hogy biztos lehetek abban, mindig visszarok a helyére a
könyveket*

*a szőnyeg rojtjait pedig szeretettel fésülgeted,
mint egy kislány haját.*

*Utoljára leültethetnélek magam mellé,
de olyat csak idegeneknek mond az ember,
hogy érezd otthon magad,
ezért inkább hagyom, hogy állj,
talán nem veszed észre, hogy hazudok,
vagy csak a könnyebbik utat választod,
és úgy teszel, mint aki elhiszi,
de azért könnyőreléteből elviszed
a két ugyanolyan kávéfőző közül az egyiket,
ne törjem azon a fejem, hogyan választjuk ki,
milyen végzetes apróságokon múlik, mi dönti el
hogy a két látszólag egyforma közül
melyik lesz felesleges.*

Költöztetők

*Miután apa elvesztette a munkáját,
eltűnt anya fülbevalója.*

*Mi gyerekek négykézlábra ereszkedve kutattuk át a lakást,
benéztünk minden szekrény és komód alá,
de anya durván ránk kiabált, hogy ne keressük tovább.*

*Apa még mindig nem talált munkát.
Ekkor már a gyertyatartó is hiányzott, utána pedig
a bundák tűntek el, apa aranyórája,
aztán néhány bútor és porcelán.*

*Csak akkor ijedtem meg, amikor
néhány nappal később úgy ébredtem,
hogy valaki levágta a körmeim.
Anya azt mondta, képzelődöm,
de én tudom,*

*hogy ez a lakás felfal minket,
és mindent, ami fontos nekünk.*

*Azért néha még elhiszem, hogy nincs semmi baj,
csak költöztetők jártak itt,
és hamarosan átmehetünk egy másik lakásba,
ahol megtaláljuk elveszett dolgaink.*